

MAAORJATALOUS MAASEUDULLA

Liberaalimme eivät mitenkään halua myöntää, että Venäjän maaseudulla on yhä tavattoman laajalti käytännössä maaorjatalous. Maaorjuutus on vielä hengissä. Sillä kun puolittain kerjäläisen asemassa oleva talonpoika tekee työtä tilanherralle omilla kurjilla juhdirillaan ja työkaluillaan, jouduttuaan velkaorjuuteen sen vuoksi, että on ottanut rahalainan tai maata vuokralle, niin se juuri onkin maaorjatalouden taloudellinen olemus.

Kapitalismin aikana ei työmiehellä ole enempää maata kuin työvälineitäkään. Maaorjataloudessa on riistonalaisella työntekijällä sekä maata että työvälaineitä, mutta kaikki tuo palvelee nimenomaan hänen orjuuttamistaan, hänen *kiinnittämistään* tilanherralle.

Ja nyt on „Russkaja Mysl” aikakauslehteen, joka on tunnettu siitä, että se saarnaa tilanherrojen omaisuuden *kunnioittamista*,— nyt on tuon lehden maaliskuun niteeseen päässyt *vahingossa pajahtamaan* totuus.

„Eikö talvipestausta”, kirjoittaa lehti, „ole typeryyttä meidän vuosisadallamme, sähkön ja lentokoneiden vuosisadalla? Mutta tämä orjuutuksen ja velkaorjuuden muoto kukoistaa vielä nytkin, ollen kuin lilimato talonpoikaiselimistössä.

Talvipestausta on Venäjällä mielenkiintoinen ja luonteenomainen ilmiö. Se on säilyttänyt aivan vereksenä maaorjuustermin: „velvolliset” talonpojat”.

Tätä ei kirjoita jokin „vasemmistolainen” äänenkannattaja, vaan vastavallankumouksellisten liberaalien aikakauslehti!

„Velvollisten” talonpoikaistalouksien määrä on vuoden 1913 kevättä koskevien paikallisten tietojen mukaan noussut

joissakin tapauksissa 56 prosenttiin, esim. Tshernigovin kuvernementissa, t.s. melkein kolmeen viidesosaan talouksien kokonaisluvusta. Ja tehdessään pentaussopimuksen jo talvella talonpoika saa työstään *kaksi tai kolme* kertaa vähemmän kuin kesällä palkkautuessaan.

Tämä on talonpoikain aito maaorjuudellista velkaorjuutta ja toivotonta kurjuutta — rinnan niiden lohkotilojen, heinäviljelyksen, koneiden käytön y.m.s. „edistysaskeleiden” kanssa, joista eräät naiivit henkilöt ovat niin ihastuksissaan. Kun talonpoikaisjoukot ovat hirveässä puutteessa ja velkaorjuudessa, niin todellisuudessa nämä edistysaskeleet vain huonontavat talonpoikain asemaa, kärjistävät kriisin kiertämättömyyttä, syventävät ristiriitaa nykyaikaisen kapitalismin vaatimusten ja barbaarimaisen, keskiaikaisen, aasialaisen „talvipestauksen” välillä.

Kahdaviiljelys, maan muokkaaminen puolesta sadosta tai heinänteko joka kolmannelta keosta („на третьяк”) on myös suoranainen maaorjuuden jäännös. Talonpoikien muokkaamien kahdaviiljelysmaiden määrä Venäjän eri seuduilla nousee uusimpien tietojen mukaan 21—68 prosenttiin talonpoikien omien maiden määrästä. Osavuokraniittyjen määrä on vielä suurempi: 50—185% talonpoikien omien maiden määrään verrattuna!..

„Sen lisäksi”, kirjoittaa maltillis-liberaalinen aikakauslehti, „että kahdaviiljelijä maksaa maasta puoli satoa ja niitystä kaksi kolmasosaa, hän sitoutuu joissakin tapauksissa tekemään 1—2 viikkoa maksutonta *työtä kartanossa*, useimmiten hevosen tai keskenkasvuisen pojan kera”.

Eroaako tämä mitenkään maaorjuudesta? Talonpoika tekee maksutonta työtä tilanherralle ja saa tältä maata puolta satoa vastaan!

Liberaalimme käsittelevät „talonpoikaiskysymystä” aina siitä näkökulmasta, että talonpojilla on „vähän maata” tai että heidän olojaan on „valtion järjestettävä” tahi että maata on annettava tuon tai tämän „normin” mukaan (samaa vikaa on narodnikeissakin). Tämä näkökulma on aivan virheellinen. Kysymys on luokkataistelusta talouden maaorjuudellisten suhteiden pohjalla, siinä kaikki. Nykyisen tilanherrain maanomistuksen säilyessä on *kierättömätöntä* myös velkaorjuuden, maaorjuuden ja „Russkaja Myslin” sanontaa käyttäen, orjuuden säilyminen. Tässä eivät auta mitkään

„uudistukset” eivätkä mitkään poliittiset muutokset. Tässä on kysymys luokan maanomistuksesta, joka muuttaa kaiken „edistyksen” kilpikonnalla vauhdilla tapahtuvaksi, tekee talonpoikaisjoukoista masennettuja ja „herraan” sidottuja kerjäläisiä.

Tässä ei ole kysymys „kulutus”- tai „tuotto”-normista (se on narodnikkilaista humpuukia), kysymys ei ole „maan vähydestä” eikä „maan antamisesta”, tässä on puhuttava kapitalistisen maan kehitystä haittaavan maaorjuudellisen luokkasorron poistamisesta. Siten ja vain siten voidaan oppia ymmärtämään tunnettu „sananparsi” — Venäjän tietösten työläisten „valaskala”.

*„Putj Pravdy” № 66,
huhtikuun 20 pnä 1914*

*Julkaistaan „Putj Pravdy” lehden
tekstin mukaan*
